

Tässä on herra Blom.

Ja tässä on Nella Della.

Ja tässä on Johannes.

Tässä on talo, jossa he asuvat. Kas niin. Ai niin, meinasin unohtaa: heillä on kissa, jonka nimi on Kirppu. Kas tässä.

Heillä ei ole Kissa-nimistä Kirppua, mutta ei kai tarvitsekaan olla. Vai mitä? Eipä muuta, tällä erää. *Tällä erää.* Ja tästä tarinamme alkaa.

Kirpun saalis

Herra Blom istui nakuttamassa kirjoituskoneellaan. Kirjoituskone oli todella vanha ja todella iso, ja siitä lähti aivan kamala meteli. Herra Blom oli sivistynyt mies, ja hän oli kirjoittamassa kirjaa nimeltä *Poliittiset jännitteet keskiajalla*. Oikein vakuuttava kirja siis.

Oli kevät, mutta satoi vettä, ja he olivat sisällä. Johannes ja Nella Della leikkelivät lehdistä autojen kuvia. Hienojen, uusien merkiautojen kuvia. Molemmilla oli isot sakset. Teevesi porisi hellalla, sade piiskasi ikkunaa, Kirppu-kissa nuoli turkkiaan, ja tunnelma oli rauhallinen.

”Kunpa jotain tapahtuisi”, Nella Della sanoi. ”Kunpa meillä olisi vaikka lentävä matto tai joku tulisi meille avaruudesta lentävällä lautasella!”

”Hiljaa!” herra Blom huusi. ”En pysty keskittymään!”

”Haluaisin, että saisimme jäätelöt”, Johannes kuiskasi, ”ja että meillä olisi oikea auto.”

”Meidän elämä on tylsää”, Nella Della sanoi. ”Meille ei koskaan tapahdu mitään.”

”Tuopas minulle vielä kupillinen teetä”, herra Blom sanoi.

”Et ole juonut vielä yhtään kupillista, isä”, Nella Della sanoi. ”Minun täytyy ensin keittää sitä teetä”.

”Jaa, no, keitäpä sitten.”

Nella Della meni ottamaan esille kauniin sinisen teepannun. Hän avasi kaapin ottaakseen sieltä teepusseja. Kirppukin työnsi kuonsa kaappiin ja nuuski alahyllyä.

”Mitä siellä on? Haistatko hiiriä? Kirppu!”

”Miau”, Kirppu sanoi. Tämä kissa vastasi aina. Se oli hyvin ymmärtävä ja viisas kissa.

”Tulehan pois sieltä”, Nella Della sanoi. ”Mitä sinä sieltä alahyllyltä etsit – mitä – ei kai sinulla vain ole hiirtä – Kirppu!”

Nella Della näki oikein pienen *jonkun* juoksevan huoneen läpi. Kirppu viiletti sen perässä seinän viertä pitkin ja katosi huoneen pimeimpään nurkkaan, sohvan taakse.

”Mitä siellä tapahtuu – onko sillä hiiri?” Johannes kysyi.

”Kyllä, hiiri tai jotain. Kirppu, mikä sinulla siellä oikein on?”

”Mitä ihmettä te oikein metelöitte siellä?” herra Blom kysyi. ”Miksi te meluatte? En pääse eteenpäin kirjassani.”

”Kirpulla on jotain, hiiri tai joku”, Nella Della sanoi, ja yritti nähdä, mikä sohvan taakse oli mennyt. Kuului omituinen ääni, kuului Kirpun sähinää, kuului, kun se kamppaili hetken aikaa, ja sitten yhtäkkiä oli hiirenhiljaista. Kirppu istui nurkassa, aivan kuin kissaa esittävä patsas.

Nella Della ryömi rohkeasti sohvan taakse. ”Sain sen kiinni”, hän sanoi. Hän tunsi, kuinka jokin sätki hänen kädessään. Johannes juoksi katsomaan, mitä Nella Della oli napannut. Sätkivä olio päästeli omituisia ääniä. Nella Della vei sätkijän pöydälle, jossa oli parempi valo, ja jonka ääressä hän uskalsi avata kätensä.

Nella Dellan kädellä seiso i pikkuruinen

mies. Hassu pikku-ukko. Aivan hullunkurinen pikku mies, jonka hiukset harottivat ja jolla oli vihainen katse. Sillä oli mustat housut, pieni takki ja villakaulaliina. Se katsoi Nella Della vihaisesti ja peloissaan. Sillä oli neuvottomat silmät, ja se irvisteli niin, että hampaat näkyivät.

Nella Della ja Johannes katsoivat sanattomina ihmeellistä oliota, mutta herra Blom ei huomannut mitään. Hän nakutteli edelleen keskiajan poliittisia jännitteitään.

”Isä!” Johannes huusi. ”Isä, tule katsomaan!”

”Hiljaa!” herra Blom ärähti. ”Yritän tehdä töitä!”

”Isä sinun on pakko tulla katsomaan”, Nella Della sanoi ja puristi pikkuruista ukkoa tiukemmin kädessään, ettei tämä vain olisi päässyt livahtamaan karkuun.

Herra Blom tuli katsomaan. ”Mikä tuo on?” hän kysyi hieman ärtyneenä. Hän taisi olla vähän vihainen, kun häntä oli häiritty mokoman pikkuasian takia. ”Onko se haltija? Haltijoitahan ei ole olemassa. No, ei kai se sitten mikään haltija voi olla. Antakaa minun nyt keskittyä töihini.”

”Isä hei, se on tässä”, Johannes sanoi.

”Tässä näin, katso nyt.”

”Mikä sinun nimesi on? ”Johannes kysyi pikkumieheltä. ”Kuka sinä olet? Mikä sinä olet?”

Pikkutyyppe ei sanonut mitään.

”Emme me tee sinulle mitään pahaa”, Nella Della sanoi. ”Oletko pieni haltija?”

”En ole mikään haltija”, pikku-ukko sanoi närkästyneenä. ”Olen wiplala.”

”Jaa”, Nella Della sanoi. ”Mikä on wiplala?”

”Se mikä minä olen”, pikkutyyppe sanoi. ”Se on wiplala”

”Olet wiplala”, Johannes sanoi. ”Entä mikä sinun nimesi on?”

”Minun nimeni on Wiplala”, pikkutyyppe sanoi. ”Niinhän minä juuri sanoin.”

”Vai niin. Eli olet wiplala, ja sinun nimesi on myöskin Wiplala?”

”Niin.”

”Mistä olet kotoisin?” Nella Della kysyi.

